

Efter denna helt broderliga och högst nyttiga erinran till dem som studera naturen, skola vi ej längre våga betvifla och ännu mindre kunna tvärt förneka mån-invånarnes tillvaro; vi skola låta oss genomträngas af idén om den obegränsade makt som under alla möjliga förhållanden sedan de äldsta tider befolkat vår värld med lefvande varelser, och vi skola stödja oss på denna stora sanning: varelserna skapas på hvarje värld i öfverensstämmelse med dess fysiologiska tillstånd.

Och för att i någon mån beriktiga det som i denna sats kan synas alltför afgörande i hvad som rör månens invånare, vilja vi tillägga: om ej den synliga delen af denna värld är ett hemvist för lifvet och intelligensen, så kan deremot den andra halfvan vara det; om ej månens länder för det närvarande stråla af verksamhet och lif, så gjorde de det fordom *) eller skola de i en framtid göra det. Verldarna äro skapade för att bebos, likasom rosenknoppen för att slå ut.

Månen är en liten planet, som på lika stor yta erhåller från solen samma värme- och ljusquantitet som jorden. Han är 325 mil i diameter och således till volymen fyrationio gånger mindre än jorden; hans massa är $\frac{1}{84}$ af jordens, och hans täthet $\frac{5}{9}$ af jordens täthet. Han kretsar omkring jorden i en bana som ligger på 60 jordradiers afstånd från oss, d. v. s. på ett afstånd af 36,196 sv. mil; närmande sig jorden till 34,555 mil vid sitt perigeum och aflägsnande sig från

*) Det kan finnas några antagliga skäl för att tro, att månen fordom varit bebod, men att den sedan ett visst antal sekler tillbaka ej mera är det. De teleskopiska observationerna visa oss i honom en stjärna från hvilken lifvet flyktat. Teorien bestyrker detta faktum genom att bevisa, det månens ringa storlek, frånvaron af vatten och atmosfär hafva bort påskynda hans afsvälning till den grad, att hans ursprungliga värme genom den obehindrade utstrålningen åt rymden hunnit att helt och hållet gå förlorad, innan jordens temperatur hunnit aftaga så mycket, att människan kunde uppträda på henne. Emellertid äro vi med en viss förkärlek fästade vid den kanske alltför djerft framkastade teorien, som finnes framställd i slutet af detta första kapitel.